lega pimmedas ſeie ja ſenna; agga ta ei leidnud muud, kui paljad ſeina mûrid. Siin hakkab temma kartma, jookſeb ukſe jure ja kutſub wahhi ſoldati, kes ſadda ſammo emal ſeiſis, et ſe piddi rüggemendi õppetajat ehk preeſtrit ülles ärratama ja tedda palluma, pahha waimo ärra aeama. Selle aea ſees lähhäb isse kõki ſoendama, kus tulle-ſõõd weel õhkuſid.

Siin mõtles temma eddaſi ja taggaſi, mis ſe piddi ollema ja jäi wimaks uskuma, et koddo-käia tedda käinud kohhutamas. Pea pärraſt ſedda tulli ka ſe kattuligi pap ehk preester ja kaks ſoldatit, kahhe wahha küündlaga ſenna.

Pealik wiis neid kohhe omma waimo kambri. Küünla walguſel nähti nüüd kül, et ſeal keik aſſi olli ſeggaminne läinud; agga nähha ei olnud keddagit.

Preester ütleb: „Siin ei olle ilmalikko asja egga loma mitte likumas olnud; agga ſe woib olla, et näggemata waimud ſiin õſel omma tempa teggewad.“ Ta lugges ja õnnistas keik asjad ja ſeinad, — ſeſt muud ſõa-riista ühhe õppetajal ei olle — kui korraga ſuurt immelikko musta kät näeb, mis möllemad küündlad ſurnuks puhhub ja kaub isse, kui tinna tuhka, ning nenda jäwad keik järrele wahtima, ſilmad pärrani lahti.

Teiſe päwa hommikul ollid keik alles wägga kohkunud ja hädda täis. Ommeti olli preester keigiſt keige julgem, kes kurja ei kartnud.

Kui nad keik alles ſures häddas ja mõttes kambris koos ollid, läks pealik hakna peale — ſeſt nüüd olli jo päike tõusnud — ja näggi ſealt, kuida tõug ſoldatid õue peal ſure ſuga naerſid ja kelis neid alpimaſt.

Üks ſuur „ahw“ istus kattukſe harja peal, ja teggi nenda, kuida temma preeſtrit olli näinud õſel teggewad. Nenda olli „ahw“ ſe koddokäija. Wimaks tulli keik awwalikkuks. Ahw olli korsnaſt lähhi, ajo tulnud ja ſealt jälle wälja läinud, kelle käimisſeſt üksti inimenne arro ei woinud ſada. Kui ahjo-ſu kinni pandi, ei käinud koddokäija ennam.

Se ei olle mitte ſe ainus aſſi, mis koddo-